

Előszó

Az 1520-as években véres harcok dúltak Észak-Itáliában V. Károly német-római császár és I. Ferenc francia király között. Ebben az időben Milanóban néhány jámbor férfiú arra szövetkezett, hogy Szent Pálnak, a nemzetek apostolának lelkes buzgóságával, tőlük telhetően újból lángra gyullasztják a hívekben az isteni tisztelet iránti szeretetet, és példás keresztény élettel, szentbeszédekkel és a szentségek gyakori kiszolgáltatásával visszaállítják a régi hitéletet s azt tovább terjesztik. A Szent Pálról Paulánusoknak nevezett szerzetesek alapszabályait VII. Kelemen pápa hagyta jóvá 1533. február 18-án, és újból megerősítette III. Pál pápa 1535-ben. A kis csapat gyorsan nőtt, s már 1538-ban szűknek bizonyult kicsi rendházuk, melyben megalakultak. Ekkor megkapták a város falaihoz közel álló Szent Barnabás-kolostort és erről neveztetnek el azután barnabitáknak, mely néven most is ismeretesek.

E kolostorban élt kétszáz évvel később, az 1700-as évek második felében páter *Carlo Giuseppe Quadrupani* (szül. 1740), e műnek szerzője. Életszentsége és alapos tudása elsőrangú lelki vezetővé tették Milanóban. Szentbeszédeit mindig zsúfolt templomban mondta és hallgatói között ott volt Milánónak egész értelmisége, sőt igen gyakran a királyi udvar is. Szentbeszédei révén egész Olaszországban ismertté vált.

Páter Quadrupani mester volt a különféle lelki kételyek, a lelket érdeklő és nyugtalanító kérdések fejtegetésében. Javaslatai sokak számára meghozták a vágyott lelki nyugalmat és békét.

Mint olyan, aki állandóan lelkek vezetésével foglalkozott, részvételt tapasztalta, hogy *„épp a jó lelkek, akik Isten szolgálatában nagylelkűséggel és szent készséggel tűnnek ki, érez-*

nek leginkább kínzó aggályosságot és szomorúságot, holott az evangélium tanai, melyeket legjobb tudásukkal és lelkiismeretesen követnek, éppen nem oly természetűek, hogy ily hangulatot idézzenek elő, hanem ellenkezőleg igen alkalmasak arra, hogy már itt a földön az örök örömek előízét megízlelhessék”. Páter Quadrupani ennek okát abban látta, hogy „a legtöbb hitszónok és író szigorú pontossággal megmutatja hallgatójának vagy olvasójának, mily könnyen s mily gyakran vétkezik az ember. Innét van, hogy a jámbor lelkek, melyek úgyis inkább félelemre hajlanak, mint örömrre, amannak esnek áldozatul. Hogy mindvalamennyinek használjunk, a bűnről szólva nem szabad elfelejtenünk azt is megmagyarázni, hogy mikor nem vétünk a parancs ellen. Ilyképpen oktatónk a kevésbé példás keresztényeket, a jámborokat pedig sok tévedéstől óvnók meg. S épp ez utóbbit tartjuk nagyon fontosnak, minthogy itt Isten fiainak békéjéről van szó.”

Ez a tapasztalatból merített meggyőződése s a hívek állhatatos kérése, hogy írásban is élvezhessék üdvös oktatásait, hozta létre e kis művet. Az első olasz kiadást rögtön szétkapkodták. Azóta negyven új kiadás követte. Számos nyelvre fordították le, s a fordítások is több kiadást értek meg. Jelen fordítás a *Bierbaum Ewald* által készített német átdolgozás kilencedik kiadása nyomán készült, mely a freiburgi *Herder* kiadó által megjelentetett „*Ascetische Bibliothek*” sorozatban jelent meg.

Carlo Giuseppe Quadrupani 1807-ben halt meg. Százados sírjában teste elporladt már, de haló poraiból is hirdeti a krisztusi békét. Azzal az óhajjal bocsátjuk útjára e könyvet, hogy minél többen merítsenek belőle békés örömet és örvendező békét.

Budapest, 1923.

A fordító